

УКР

Куба Стемпень

All the stories I have ever told you were fiction

куратор Ромуальд Деміденко
20.07 — 2.09.2023

All the stories I have ever told you were fiction,
відео, 17"10'

перформерські особи: Ааа Бічиско, Нео Моса,
Єбін Хванг, Стефа Г'осевськ, Куба Стемпень

операторські особи: Шуга Шу, Еміко Окіме

монтаж і корекція кольору: Наталія Пошнік

костюми: Мартина Шумовінкі (No Przesada)

мейкап: Ліліана Богацька

волосся: Дельфіна Тлалка

нейл-арт: Ugly Nails

координаторка плану: Домі Дєповськ

звукозапис: Йоанна Щенснович

співпраця над звуком: Юлек Плоський

Подяка: Патрик Валашковський

Продакшн виставки: Команда 66P
Суб'єктивної Інституції Культури.

Суб'єктивний культурний заклад

PIEKARNIA
Жива Культура

66P.subiektywna.instytucja.kultury

66P.subiektywna.instytucja

www.66P.pl

На виставці представлено мультимедійну роботу Куби Стемпня *All the stories I have ever told you were fiction*. Фільм переносить глядачів у нереальний світ жестів і невербального наративу, створеного перформерками, які єднаються в напівімпровізованому русі. Шість сцен відеоперформансу, що переплітаються між собою, створюють гіпнотичний колаж фікцій, уяв і бажань, побудований із зображень тіл, колективного руху та інтимності, підриваючи стандарти нормативної комунікації та бінарних порядків.

Куба Стемпень

Фільм можна сприймати як особисте бачення колективної ніжності, так і універсальний маніфест ідентичності та експресії, у якому не знайти класичних кадрів. Його наратив остаточно позбавлений вербального мовного шару, а замість слів його заповнює хореографія, створена на основі текстів про негетеронормативну репрезентацію та пропущені суб’єктивності.

Героїчні особи, які виступають у роботі, демонструють передоб’єктивом поведінку та у своїх ролях пересуваються між відображенням власних фантазій і перформуванням повсякденного життя. Відео провокує зазирнути у зображений світ, у якому герої можуть проводити власну радикальну мікрополітику, незважаючи на те, що вона вкорінена в сьогоденні, у якому тіла все ще піддаються контролю чи покаранню, визначені як ті, що «проходять» або відкладені і видалені з поля зору чи території. Запис перформансу, зведений до форми фільму, вимагає принаймні часткового виконання і є пропозицією не лише для спостереження, а й для реакції, ставання на боці можливостей і водночас відмови від звикання щодо гендерної ідентичності та по-

Куба Стемпень, виступає на виставці в галереї Scherben у Берліні, 2023 рік

з Кубою Стемпнем розмовляє Ромуальд Деміденко

У твоїй роботі можна рогледіти як елементи, що відносяться до власного досвіду, так і тонкі посилання на умовні конвенції, які часто супроводжують негетеронормативні суб’єктивності або людей, що функціонують поза бінарними порядками. Що для тебе означає позування, прийняття певних ролей або спостерігання за собою та іншими через об’єктив камери в цьому контексті?

Робота з камерою — це для мене простір спроб, випробування, гри, виконання ролей і перевірки, як можна пропли-

ведінки, протистояння бінарності поділів шляхом створення платформ підтримки.

Куба Стемпень

Куба Стемпень

Ключові поняття в Усіх історіях, які я тобі коли-небудь розповідав, були вигадкою — це «автофікція» та «автоетнографія»: слова, взяті з однієї з книг Маккензі Уорк, підказують, що щодо власних переживань чи досвіду можна вільно переміщувати межі між тим, що є реальним і умовним. Тож проєкція на екрані стає візією утопічного, хоча, можливо, лише на перший погляд, світу тіл, які неможливо підпорядкувати системі. Однак те, що ми бачимо, не мусить бути просто симуляцією, це може бути передбаченням того, що скоро станеться, і дуже ймовірно, що це вже відбувається – розмноження автопроєкції, щоб заплутати інструменти спостереження, позбутися примусу тримати біля тіл пристрої, що керують нашими страхами, протистояння переліку обмежень за допомогою кодів інтимності, ніжності та задоволення (без потреби їх капіталізації), і, нарешті, можливість створення нових колективних квір-суб’єктивностей.

Куба Стемпень

Куба Стемпень (нар. 1997) посилається на власні спогади, нотатки та існуючі наративи. Він створює фільми та перформативні роботи, досліджуючи можливість існування альтернативної щодо гетеронорми суб’єктивної політики ідентичності та союзів. У своїй практиці використовує та опрацьовує медіа та матеріали з різних джерел. Реалізує музичні проєкти, виступаючи та записуючись під псевдонімом Arkvr. У 2020 році випустив концептуальний альбом «Lava Grotto» на лейблі IA. Його роботи нещодавно були представлені, між іншими, на виставках у галереї Scherben у Берліні, Музеї мистецтв у Лодзі, Національній галереї мистецтв Захента у Варшаві, у рамках Бієнале у Зеленій Гурі та на фестивалі Survival у Вроцлаві. Брав участь у програмі Кем Школи у Варшаві. Навчався в Академії мистецтв у Берліні. Закінчив Академію образотворчих мистецтв у Варшаві за напрямом медіа-мистецтво (ступінь магістра 2023), Академію образотворчих мистецтв у Лодзі та Академію фотографії у Кракові за напрямами фотографія та мультимедіа.

Куба Стемпень

Куба Стемпень

Куба Стемпень

All the stories I have ever told you were fiction — це запис докамерного перформансу за участю запрошених Кубою Стемпнем близьких йому людей. Їхня триденна зустріч представлена на виставці кадрами, скомпонованими у вигляді сеансу тривалістю трохи більше сімнадцяти хвилин. Постаті, що виступають у фільмі, грають перед об’єктивом тих людей, якими вони є в реальності, або уособлюють уявлення про них. Рухому картину, яка складається з шести сцен, що переплітаються між собою, можна сприймати як особисте бачення колективної інтимності, так і універсальний маніфест ідентичності та експресії, у якій не знайти класичних кадрів.

Куба Стемпень

вати між бінаріями серйозності, раціональності чи правильності. Між поглядом операторської особи, представленням колективної публіки та осіб, які беруть участь у дії. З іншого боку, це також дозволяє контролювати та відновлювати силу з точки зору перформерських осіб над власним представленням та наративом, який створюється навколо них.

Куба Стемпень

All the stories I have ever told you were fiction — це фільмовий колаж із зображень і наративу, позбавленого тексту в буквальному значенні. Натомість він заснований на колективно створених жестах.

Куба Стемпень, виступає на виставці в галереї Scherben у Берліні, 2023 рік

Моєю відправною точкою є фікція про реальні події, які відбулися, у тому сенсі, що фікція та фантазія керуються емоціями та бажаннями, передаючи більше правди, ніж реальний, невігаданий наратив. Я поєдную «автофікцію» з «автотеорією» і намагаюся працювати з цими двома формулами, починаючи з автотеорії та просуваючись до автофікції, хоч це і є плавним процесом. Найважливішими книгами, до яких я найчастіше повертався протягом усього процесу, були *Reverse Cowgirl* Маккензі Уорк, яка називає її більше «автоетнографією неясності себе», тіло-есе *Testo Junkie* Пола Б. Пресіадо та *Аргонавти* Меггі Нельсон, яка згадує про власні любовні стосунки з небінарною особою.

Куба Стемпень

Я вперше працюю у такий спосіб, так само як і інші особи, з якими я працюю. Ми дозволили собі, щоб на багатьох етапах чимало напрацювати, уникаючи називання чи класифікування деяких питань, що, я вважаю, повністю не знищило потенціал, закладений у всьому процесі.

Куба Стемпень

Як виглядав процес перенесення тексту у формат відеоперформансу?

Куба Стемпень

Робота над перформансом почалася приблизно півтора роки тому, коли я усвідомив свої невидимі недоліки, такі як нездатність зосередитися, читати, запам’ятовувати, вчитися, відсутність зорової уяви чи фантазії, проблеми із засипанням і, мабуть, найголовніше, відсутність снів або відсутність доступу до них. Тоді я почав шукати в тому ненормативні можливості і працювати більш експериментально, наприклад, багато разів переписуючи нотатки з книжок, поки вони не ставали абсолютно новим, ніби моїм текстом. Потім я переносив текст на інші формати, втілюючи його, медитуючи над ним або працюючи з іншими особами, залучаючи власний інтимний досвід, щоб створити якісь візуальні фантазії, представлення переживань, станів або бажань. Згодом мені вдалося розробити шість візуальних візій-фікцій, кожна з яких стала відправною точкою для однієї зі сцен, тому те, що ми робили під час перформансу, я також сприймаю як перформанс-фікцію. Не було сценарію, а лише партитури, що служили відправними точками, дуже відкритими для заповнення, гри з ними чи переробки заново. Вони дозволили подіям відбутися, створити себе та світи, засновані на чомусь, що я сприймаю як квірове радикальне бажання.

Куба Стемпень

Ті роботи, які ти виконуєш, я називаю відеоперформансами, а кожну зі сцен — докамерним перформан-

сом, хоча розумію, що ти створюєш щось більш окреме. До якого жанру варто би було віднести твою роботу?

Куба Стемпень

Що стосується докамерного перформансу чи відеоперформансу, це, ймовірно, залежить від контексту, оскільки обидва жанри мають свої чіткі характеристики та канон, часто відносяться до задокументованих дій один на один із камерою. Я називаю проєкт фільмом, створеним шляхом свідомого, емоційного маніпулювання документацією перформансу. На самому початку було шість сцен, які переплітаються між собою, створюючи «зв’язану» систему, хоча я вважаю його дуже специфічним творінням, яке не потребує ані чисел, поділу на сцени, жанри, і я думаю, що він сам плавно виходить за межі різних типів і категоризацій, водночас не відповідаючи нормативним очікуванням ззовні відносно себе. Пол Б. Пресіадо, розповідаючи про свою екранізацію роману Вірджинії Вулф, називає її «небінарним кінооб’єктом». Я дуже сильно ототожнюю себе з цим визначенням і думаю, що міг би використати його також відносно своєї роботи.

Куба Стемпень

Як і в одному з попередніх відеоперформансів, ти з’являєшся у фільмі поряд з іншими постатями. Хто ці особи, яких ми бачимо?

Куба Стемпень

Частина людей була близька мені до початку роботи над фільмом, з іншими я познайомився через осіб, які вже брали участь у цьому процесі. Я інтуїтивно відчував, з ким мені хотілося б працювати і з ким я буду почуватися комфортно, створюючи безпечний простір для подій на основі плавної ієрархії. Для мене також було важливо, щоб у кожної з осіб у групі був хоч хтось, крім мене, з ким вона була знайома, почувалася добре та безпечно, і щоб перформерські особи не мали сформованих відносин між собою. Завдяки цьому їх можна було створювати та будувати лише під час самої зустрічі, переживаючи те, ким ми стаємо для себе та одне для одного в групі, помічаючи напругу, яка виникає між нами, і те, як ми її відчуваємо та виражаємо.

Куба Стемпень

У початковій сцені фільму ми бачимо в уповільненій зйомці людину, яка піднімається в стрибку. Як прочитати цей перший рухомий кадр?

Куба Стемпень

Я б не хотів нічого пропонувати щодо інтерпретації. Мені самому подобається невизначеність, яка супроводжує моє власне прочитання цієї сцени. Я думаю, що цей початковий фрагмент

резонує з якимось емоційним і енергетичним зарядом, який щось «робить» в нас. Трохи схоже на спілкування зі звуком, з яким ми вступаємо у відносини через рух, або спостереження за іншими людьми, які танцюють поруч. Я хотів створити роботу, яка не очікує від глядача надто багато, а натомість є відкритою, інклюзивною та доступною. Робота створена так, щоб сприймати її шкороше через тіло, а б хотів, щоб вона була спроможна у нематеріальний спосіб доторкнути, обійняти та огорнути. Можна з неї витягнути те, що саме нам потрібно, без враження, що ми щось пропускаємо, не маємо до чогось доступу або потреби знання, навичок чи інструментів. У певному сенсі я створив цю роботу як – навіть якщо це звучить наївно – позитивну та обнадійливу утопію чи фантазію, якої мені не вистачало і якої я дуже потребував, будучи квіровою небінарною особою в польських реаліях та поточній політичній ситуації.

Куба Стемпень, виступає на виставці в галереї Scherben у Берліні, 2023 рік

На виставці представлений аксесуар однієї з перформерок: крила. Як вони створювалися і що вони виражають разом з іншими елементами, що покривають, а іноді й розкривають тіла присутніх у фільмі постатей: костюм, мейкап і нігті?

Куба Стемпень

Кожен із цих елементів був створений у співпраці – у випадку костюмів - з Мартиною Конєчни (No Przesada). Під час відеодзвінків ми обговорювали мої непрофесійні ескізи та ідеї, разом фантазуючи стосовно того, що б ми могли зробити. Потім, протягом одних вихідних у Лодзі, із зібраного одягу та матеріалів ми створили костюми в майстерні Мартини, які можна було б пошити наступного тижня. Сам акт створення костюмів для постатей реалізувався лише на самих примірках, де ми обмінювалися різними елементами і могли конструювати себе на основі цього одягу. Під час перформансу, протягом постановки наступних сцен, також відбувався обмін деякими елементами гардеробу між перформерками, тому ні костюми, ні ролі не були постійними. Подібно у випадку макіяжу, зробленого Ліліаною Богацькою, чи нігтів авторства Ugly Nails, чи волосся, яким зайнялася Дельфіна Тлалка, - це був певним чином процес співпраці, який був спробою відповісти на потреби та фантазії осіб, для яких вони були виконані. Для мене важливо давати особам, з якими я співпрацюю, простір для створення себе ніби заново, в умовах, які дозволяють експериментувати та взаємозалежати.

^[1] Фільм переносить